

ПРАКСА УСТАВНОГ СУДА БОСНЕ И ХЕРЦЕГОВИНЕ ИЗ КРИВИЧНОПРАВНЕ МАТЕРИЈЕ (СЕПТЕМБАР И ОКТОБАР 2010. ГОДИНЕ)

Prima facie

Уставни суд сматра да су редовни судови детаљно и јасно образложили своје закључке о кривици апеланта примјењујући релевантне одредбе материјалног и процесног права, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење. Стога, имајући у виду ставове Европског суда за људска права и Уставног суда, наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода која би требало мериторно испитати. Због тога, Уставни суд закључује да су наводи апеланта о кршењу права на правично суђење очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 1211/08 од 14.9.2010, кривично дјело убиства; Одлука о допустивости, број АП 2405/08 од 14.9.2010, кривично дјело убиства у покушају; Одлука о допустивости, број АП 1978/10 од 14.9.2010, тешка дјела против безбједности јавног саобраћаја; Одлука о допустивости, број АП 1378/08 од 14.9.2010, кривично дјело убиства)

Уставни суд запажа да је првостепени суд провео опсежан доказни поступак, да је у том смислу провео вјештачења путем вјештака саобраћајне струке и судске медицине, извршио увид у записник о увиђају на лицу мјеста, увид у скицу лица мјеста, те увид у фотодокументацију саобраћајне незгоде. При томе, Уставни суд запажа да су редовни судови детаљно и јасно образложили зашто су прихватили налаз и мишљење вјештака саобраћајне струке С.С. и вјештака судске медицине Л.Ц., као и зашто нису прихватили налаз и мишљење вјештака одбране. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су редовни

судови дали јасне и прецизне разлоге за своје ставове у образложењима побијаних пресуда, те да су за сваки доказ који су прихватили, као и онај који нису прихватили, дали логично и увјерљиво образложење, тако да процјена изведених доказа ни у једном дијелу не изгледа произвољна или неприхватљиво само по себи, нити има елемената који би указали да је доказни поступак злоупотребијен на штету апеланта.

(Одлука о допустивости, број АП 1719/08 од 14.09.2010, кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја)

Уставни суд сматра да је управо супротно апелантовим наводима, Кантонални суд дао јасно и децидирано образложење зашто је одбио провођење финансијског и хемијско-физикалног вјештачења, саслушање као свједока других запослених код оштећене, поновног саслушања већ саслушаних свједока, те вршење увида у видео снимке. Надаље, Уставни суд не налази да је оваквим поступањем дошло до повреде принципа равноправности странака који је важан елемент правичног суђења, посебно у кривичном поступку. Наведени принцип подразумијева да обје странке морају имати исте могућности да изложе свој предмет под условима који их не стављају у подређен положај у односу на противника, што је у конкретном случају испоштовано, те нема нити једног разлога на основу којег би се могло закључити да је апелант био у подређеном положају у односу на тужиоца.

(Одлука о допустивости, број АП 2171/08 од 13.10.2010, кривично дјело злоупотребе службеног положаја)

Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Еропске конвенције која би требало мериторно испитати. Због тога, Уставни суд закључује да су наводи апеланта о кршењу права на правично суђење очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допуствости, број АП 2663/08 од 13.10.2010, кривично дјело злоупотребе службеног положаја)

За Уставни суд је кључно да апелант у жалби, а то се ни наводима апелације не доводи у питање, није понудио нове чињенице и доказе које би било потребно лично презентирати другостепеном вијећу. Из образложења оспорене пресуде, произлази да на сједници другостепеног вијећа нису извођени нови докази нити је утврђено ново чињенично стање, те да се одлучивало искључиво о правилности примјене материјалног и процесног права. Стога, чињеница да апелант и његов бранилац нису присуствовали сједници другостепеног вијећа, на којем је разматрана основаност њихове жалбе, није могла довести до повреде права на правично суђење у конкретном случају. Осим тога, из приложене документације слиједи да су апелант и његов бранилац били упознати са датумом и временом одржавања сједнице другостепеног вијећа, али да се на тој сједници нису појавили. Имајући у виду наведено, а у смислу напријед наведених принципа, Уставни суд налази да апелантови наводи ни на који начин не доводе у питање правичност предметног поступка. С тим у вези, Уставни суд закључује да су наводи о кршењу права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције, очито (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допуствости, број АП 3120/08 од 13.10.2010, кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја)

Уставни суд сматра очигледно (*prima facie*) неоснованим наводе апеланта да је због његовог неприсуствовања сједници другостепеног вијећа дошло до повреде права на правично суђење, јер апелант не негира чињеницу да је наведеној сједници присуствовао његов адвокат (бранилац).

(Одлука о допуствости, број АП 2451/08 од 13.10.2010, кривично дјело тешке тјелесне повреде)

Уставни суд запажа да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а такво образложење Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант у апелацији не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим

што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да у вези са апелантовим наводима о кршењу права на правично суђење нема ништа што указује да апелант има “оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из Устава Босне и Херцеговине или Европске конвенције које би требало мериторно испитати. Због тога, Уставни суд закључује да су наводи о кршењу права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 537/08 од 13.10.2010, кривично дјело преваре)

Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке примјењујући релевантне одредбе материјалног и процесног права, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема “оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције која би требало мериторно испитати.

(Одлука о допустивости, број АП 2039/08 од 13.10.2010, кривично дјело шумска крађа)

Уставни суд запажа да је првостепени суд провео опсежан доказни поступак, да је у том смислу саслушао апеланта, саслушао свједоке оптужбе и одбране, те извршио увид у материјалну документацију у спису. При томе, Уставни суд запажа да је првостепени суд детаљно и јасно образложио зашто је прихватио исказе свједока оптужбе и у вези с њима материјалне доказе у спису, као и зашто није прихватио исказе свједока одбране и апеланта. Овакве закључке првостепеног суда је потврдио и другостепени суд, изузев у дијелу одлуке о казни, дајући при томе детаљне и јасне разлоге за своје одлучење. Осим тога, Уставни суд сматра да нема ништа што указује да је апеланту

ускраћена могућност да изводи доказе на исти начин како је то омогућено оптужби или да испитује доказе оптужбе. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да нема ништа што би могло водити закључку да је у конкретном случају прекршен принцип равноправности страна у поступку или да је доказни поступак на било који начин злоупотребијен на штету апеланта.

(Одлука о допуствости, број АП 2376/08 од 13.10.2010, кривично дјело разбојништва)

Уставни суд подсјећа на свој став да се приговори у погледу кршења уставних права морају, бар у својој суштинској форми, покренути у претходним фазама поступка, уколико се такви приговори желе са успјехом користити пред Уставним судом (види Уставни суд, одлука број АП-476/04 од 17. децембра 2004. године, тачка 26, објављена у “Службеном гласнику Босне и Херцеговине“ број 34/05 од 31. маја 2005. године). У конкретном случају, Уставни суд запажа да је апелант пропустио да предметни приговор истакне у жалби против првостепене пресуде, те на тај начин пружи могућност другостепеном суду да се о том приговору изјасни. На основу изложеног, Уставни суд сматра да нема ништа што указује да апелант има “оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из Устава Босне и Херцеговине или Европске конвенције које би требало мериторно размотрити.

(Одлука о допуствости, број АП 2322/08 од 13.10.2010, кривично дјело тешка крађа)

Уставни суд запажа да је апелант оглашен кривим за лакше кривично дјело од оног које му се оптужницом стављало на терет, јер првостепени суд на основу проведених доказа није могао са сигурношћу утврдити да је апелант починио кривично дјело тешка тјелесна повреда из члана 172 став 1 КЗ ФБиХ, него је утврђено да је починио лакше кривично дјело учествовање у тучи из члана 174 КЗ ФБиХ, те је првостепени суд, управо супротно апелантовим тврдњама, на тај начин поступио у складу са принципом *in dubio pro reo*.

(Одлука о допуствости, број АП 742/08 од 13.10.2010)

Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди било какве

аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема “оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.e) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1 и 3 тачка д) Европске конвенције која би требало мериторно испитати. Због тога, Уставни суд закључује да су наводи апеланта о кршењу права на правично суђење очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 1178/08 од 13.10.2010)

Уставни суд запажа да се апелант жали на непримјењивање “блажег закона“ будући да је Врховни суд апеланту за помагање при почињењу кривичног дјела злоупотребе положаја или овлашћења из члана 358 став 3 у вези са ставом 1 ранијег КЗ ФБиХ и у вези са чланом 25 истог закона, изрекао казну затвора у трајању од једне године, притом примијенивши КЗ ФБиХ из 1998. године, који по мишљењу апеланта није блажег карактера, него искључиво нови КЗ ФБиХ из 2003. године. У вези с тим, Уставни суд указује на то да је Врховни суд образлажући своју пресуду јасно и разложно истакао да је имао у виду и нови и стари кривични закон ФБиХ али да је утврдио да је КЗ ФБиХ из 1998. године повољнији за апеланта у погледу одређења казне затвора за наведено кривично дјело, такође сматрајући да је његова казна сразмјерна тежини учињеног кривичног дјела и степену апелантове кривичне одговорности.

(Одлука о допустивости, број АП 682/08 од 13.10.2010)

У односу на навод апеланта који се тиче непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примјене материјалног права због којег су му, наводно, повријеђена уставна права, Уставни суд запажа да је у конкретном кривичноправном поступку проведен детаљан доказни поступак и да је судска одлука заснована како на апелантовој одбрани, тако и на изјавама свједока оптужбе и одбране, те налазима вјештака. Након што је извршена појединачна и међусобна анализа и оцјена доказа, дати су разлози о свим релевантним елементима кривичног дјела и апелантовој кривичној одговорности. Слиједећи наведено, Уставни суд сматра да је образложење првостепене пресуде, у којем су изведени закључци о постојању одлучних чињеница које се односе на

предметно кривично дјело и апелантову кривичну одговорност, јасни и аргументовани, те и да у цијелости задовољавају стандарде из члана 6 став 1 Европске конвенције. Такође, у образложењу другостепене пресуде, којом су, одбијени апелантови жалбени наводи, детаљно је и потпуно одговорено на сваки апелантов навод, те су дати јасни разлози о њиховој неоснованости, уз примјену релевантних одредаба, због чега не постоје елементи који би указали на произвољност у одлучивању.

(Одлука о допустивости, број АП 944/08 од 27.10.2010, кривично дјело царинска превара, организовани криминал)

Уставни суд запажа да је Врховни суд, при одлучивању о приједлогу за продужење притвора, закључио да постоји основана сумња да је апелант, заједно са другим лицима, извршио кривично дјело које му је стављено на терет. При томе, Уставни суд запажа да је Врховни суд јасно и детаљно образложио на основу којих доказа је извео закључак о постојању основане сумње да су извршена предметна кривична дјела, као општег услова за одређивање и продужење притвора. Такође, Уставни суд запажа да је Врховни суд утврдио да је у предметном случају испуњен и посебан разлог за продужење притвора из члана 146 став 1 тачка д) ЗКП ФБиХ. Наиме, Врховни суд је образложио да се у конкретном случају ради о кривичном дјелу злочиначке организације, те указао да висина запријеђене казне, начин и посљедица извршења кривичног дјела оправдавају продужење притвора због сигурности грађана и имовине, о чему је дао врло детаљно образложење свог става. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да је Врховни суд дао детаљне и јасне разлоге због чега се притвор апеланту продужава, те да околности конкретног случаја упућују на постојање важног и значајног општег интереса који претеже над начелом поштовања права на слободу појединца. Стога, Уставни суд сматра да у конкретном случају чињенице у односу на које се подноси апелација очигледно не представљају кршење права које апелант наводи, тј. апелант нема “оправдан захтјев“ да се позива на кршење права из члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 став 3 Европске конвенције.

(Одлука о допустивости, број АП 1476/08 од 27.10.2010)

Уставни суд налази да су и Општински и Кантонални суд детаљно образложили на темељу којих доказа је утврђена апелантова кривична одговорност, као и разлоге због којих су, односно нису прихваћени

одређени докази. Уставни суд уочава да је у поступку пред редовним судовима дата могућност и оптужби и одбрани за изношење доказа. Из документације предочене Уставном судом је видљиво да су докази који су изведени пред првостепеним судом прихваћени од стране обје супротстављене стране у поступку, те да бранилац апеланта током поступка тим доказима није приговарао. Општински суд је, што је у жалбеном поступку потврдио и Кантонални суд, на темељу изказа оштећеног свједока, те налаза и мишљења вјештака медицинске струке утврдио да су се у радњама апеланта стекла сва обиљежја кривичног дјела за које је апелант оглашен кривим. Општински суд је јасно и недвосмилено образложио да искази на којим је темељио своју пресуду нису протививрјечни, ни контрадиктони нити нелогични, да се они допуњују, те да имају упориште у налазу и мишљењу вјештака. Уставни суд запажа да је ове закључке Општинског суда прихватио као правилне и Кантонални суд у жалбеном поступку.

(Одлука о допустивости, број АП 1117/08 од 27.10.2010)

Уставни суд налази да су и Општински и Кантонални суд детаљно образложили на темељу којих доказа је утврђена апелантова кривична одговорност. Уставни суд запажа да је апелант у жалби коју је поднио Кантоналном суду, којом је оспоравао првостепену пресуду, навео идентичне разлоге које сада истиче и у апелацији. Надаље, Уставни суд запажа да је Кантонални суд преиспитао првостепену пресуду у односу на све жалбене разлоге апеланта, да је наконведеног поступка утврдио да је жалба неоснована, јер је све закључке до којих је дошао првостепени суд прихватио као правилне. Након наведеног, Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним.

(Одлука о допустивости, број АП 1165/08 од 27.10.2010)

Уставни суд сматра да су Општински и Кантонални суд довољно јасно образложили своје одлуке примјењујући релевантне одредбе материјалног и процесног права, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелантица не нуди аргументе који би оправдали њену тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољна исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду

ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелантица нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције која би требало мериторно испитати.

(Одлука о допустивости, број АП 1090/08 од 27.10.2010)

У вези с апелантовим наводима да је повријеђена једнакост странака у поступку јер је Апелационо вијеће у другостепеној пресуди у образложењу навело његов исказ из истраге, Уставни суд примјећује да је Суд БиХ приликом одлучивања о апелантовој кривици, одлуку донио искључиво на основу доказа проведених на главном претресу и да том приликом није разматрао наведени исказ апеланта, те да исказ апеланта из истраге није наведен у образложењу првостепене пресуде. Осим тога, примјећује да Апелационо вијеће, приликом разматрања навода жалбе, исказ апеланта није разматрало у контексту апелантове кривице, него у контексту појашњавања поријекла цигарета које су приликом претреса одузете од апеланта. Због тога Уставни суд сматра да су наводи о кршењу принципа равноправности страна у поступању на начин како то апелант тврди очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 1288/08 од 27.10.2010)

Уставни суд примјећује да је приликом изрицања пресуде апеланту заиста учињена формална грешка, јер одлука о мјери безбједности није јавно прочитана. Међутим, Уставни суд сматра да се у конкретном случају не ради о таквом пропуст који би сам по себи могао довести у питање гаранције права на правично суђење у смислу члана 6 став 1 Европске конвенције, јер нема ништа што указује да пресуда није била “јавна“ у смислу стандарда права на правично суђење који су наведени. Нарочито, Уставни суд има у виду да је апелант у току дана обавијештен о поменутом пропусту и упознат са чињеницом да му је изречена и мјера безбједности. Сљедствено томе, неспорно је да је апелант у жалби против првостепене пресуде оспоравао висину изречене казне и трајање изречене мјере безбједности, али не и поступак изрицања и објаве пресуде. Имајући у виду наведено, као и ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и

члана 6 став 1 Европске конвенције која би требало мериторно испитати.

(Одлука о допустивости, број АП 1094/08 од 27.10.2010)

Из документације предочене Уставном суду произлази да је у току поступка првостепени суд провео веома опсежан доказни поступак и у својству свједока саслушао свједоке оптужбе и свједоке одбране, извршио увид у бројне материјалне доказе, као што је вјештачење, претресање просторија, одузимање предмета, видео-документација и други релевантни докази. Уставни суд запажа да је првостепени суд довољно јасно образложио пресуду у дијелу који се односи на оцјену проведених доказа, у вези са апелантовим тврдњама да он није извршилац кривичног дјела за које се терети. Такође, првостепени суд је дао јасно и разложно образложење зашто је прихватио неке исказе, односно зашто није вјеровао апелантовим исказима. Исто тако, првостепени суд је довољно образложио пресуду у дијелу који се односи на оцјену проведених доказа, при томе дајући јасне разлоге зашто, између осталог, није дошло до прекида континуитета надзора над одузетим предметима, зашто је прихватио налаз вјештака. Закључке првостепеног суда у погледу оцјене доказа је у цијелости прихватио другостепени суд и у том правцу дао образложења, која Уставни суд не сматра мањкавим. Уставни суд такође запажа да је апелант имао могућност да изнесе своју одбрану лично и преко браниоса, да оспорава начин на који су судови цијенили доказе. Стога, Уставни суд није пронашао елементе који би указивали на повреду права на правично суђење у погледу доказног поступка како је то апелант навео.

(Одлука о допустивости, број АП 1260/08 од 27.10.2010)

Уставни суд сматра да су редовни судови довољно јасно образложили своје одлуке, а таква образложења Уставни суд не сматра произвољним. Уставни суд такође указује да апелант не нуди било какве аргументе који би оправдали његову тврдњу да је на било који начин дошло до кршења права на правично суђење, осим што је незадовољан исходом конкретног поступка. Стога, имајући у виду ставове Европског суда и Уставног суда наведене у овој одлуци, Уставни суд сматра да апелант нема „оправдан захтјев“ који покреће питање права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције која би требало мериторно испитати. Због

тога, Уставни суд закључује да су наводи апеланта о кршењу права на правично суђење очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 837/08 од 27.10.2010, кривично дјело тешко убиство)

Уставни суд запажа, имајући у виду околности конкретног случаја у вези с релевантном праксом Европског суда за људска права, да апелант није учинио вјероватним да постоји системски прогон припадника бошњачке нације муслиманске вјероисповјести у Р. Србији, те да би изручењем правосудним органима Р. Србије био изложен том прогону, па слиједи да апелант нема “оправдан захтјев” у односу на наводе апелације о кршењу права забране мучења или нехуманог и понижавајућег поступка или казне.

(Одлука о допустивости, број АП 1173/08 од 27.10.2010)

Члан 16.4.5 **Неовлашћено лице**

Апелантица оспорава пресуду Апелационог суда која је донесена у кривичном предмету против њеног сина, оптуженог због кривичног дјела Силовање из члана 200 став 1 Кривичног закона Брчко Дистрикта Босне и Херцеговине. Дакле, оспореном пресудом није окончан поступак “утврђивања кривичне оптужбе” против апелантице, већ против другог лица, односно њеног сина, због чега апелантица није лице које има право да покрене поступак пред Уставним судом против наведене пресуде.

(Одлука о допустивости, број АП 3866/10 од 27.10.2010)

Члан 16.4.9 **Апелација *ratione materiae* инкомпатибилна са Уставом БиХ**

Одлуком којом је одбијена молба за прекид издржавања казне затвора утврђене правоснажном судском пресудом не утврђује се “основаност било какве кривичне оптужбе”. С обзиром на то да се у конкретном случају не ради о одлукама које су донесене у поступку у којем се одлучивало о кривичној оптужби против апелантице, произлази да члан 6 став 1 Европске конвенције није примјењив.

(Одлука о допустивости, број АП 2567/08 од 14.9.2010)

Уставни суд примјећује да се у предметном поступку утврђивала искључиво процесна допустивост захтјева апеланта за доношење рјешења о апсолутној застари извршења кривичне санкције изречене пресудом Општинског суда. С обзиром на наведено, Уставни суд констатује да се у предметном поступку пред Општинским и Кантоналним судом, који је донио оспорено рјешење, није одлучивало о апелантовом праву на слободу и сигурност личности, будући да је рјешењем Општинског суда предметни захтјев апеланта одбачен као недопуштен, јер је о истом питању већ рјешењем Кантоналног суда правоснажно одлучено. Из наведеног произилази да се у предметном поступку није одлучивало о праву на слободу и сигурност личности апеланта у смислу члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 став 1 тачка а) Европске конвенције. Стога, слиједи да је предметна апелација у односу на наводне повреде члана 5 став 1 тачка а) Европске конвенције *ratione materiae* инкомпатибилна са Уставом Босне и Херцеговине.

(Одлука о допустивости, број АП 1106/10 од 14.9.2010)

Члан 6. Европске конвенције не примјењује се на поступак поводом захтјева за обнову поступка, јер такав поступак не “утврђује [...] основаност било какве кривичне оптужбе против апеланта”.

(Одлука о допустивости, број АП 3848/09 од 14.9.2010)

Поступак пред Судом БиХ у којем се одлучивало о постојању законских претпоставки за изручење апеланта правосудним органима Републике Србије не односи се на одређивање грађанских права и обавеза или на одлучивање о кривичној оптужби против апеланта заштићених чланом 6 Европске конвенције.

(Одлука о допустивости, број АП 1773/08 од 27.10.2010)

Члан 16.4.10.

Апелација *ratione personae* инкомпатибилна са Уставом БиХ

Надлежност Уставног суда одређена је чланом VI/3. Устава Босне и Херцеговине. Из ове уставне одредбе недвосмислено произилази да Уставни суд има јурисдикцију само на територији државе Босне и

Херцеговине. У конкретном случају, апелант захтијева да Уставни суд наложи правосудним органима у Републици Хрватској да проведу поступак у којем ће се казнити починилац кривичног дјела које је резултирало смрћу његовог брата, дакле на територији Републике Хрватске, на којем Уставни суд Босне и Херцеговине нема надлежност, нити на њеном територију његове одлуке могу бити обавезујуће. Из наведеног произилази да Уставни суд нема надлежност *ratione personae* да одлучује у конкретном случају, па произилази да је апелација инкомпатибилна са Уставом Босне и Херцеговине.

(Одлука о допустивости, број АП 481/10 од 27.10.2010)

КЛАСИФИКАЦИЈА ОДЛУКА ПРЕМА ЕВРОПСКОЈ КОНВЕНЦИЈИ

Члан 3 Европске конвенције

Нема повреде права из члана II/3.б) Устава Босне и Херцеговине и члана 3 Европске конвенције, када је апеланту омогућен здравствени третман у складу са законским прописима ради заштите његовог здравља, те када апелант није ни у поступку пред редовним судом нити у поступку пред Уставним судом доказао наводе да га је специјална полиција приликом лишења слободe физички повриједила.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 3693/09 од 14.9.2010)

Члан 5 Европске конвенције Одређивање и продужење притвора

Постоји кршење апелантовог права на слободу и сигурност личности из члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 став 1 тачка ц) Европске конвенције, јер је одређивање и продужавање притвора само због чињенице да посједује двојно држављанство и некретнине у Републици Србији, било произвољно у погледу постојања оправданих и ваљаних разлога из члана 197 став 1 тачка а), јер редовни судови нису дали било какво образложење да постоји вјероватноћа да апелант има намјеру да бјежи, односно да избјегава евентуално суђење у Босни и Херцеговини.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1150/10 од 14.9.2010)

Уставни суд закључује да нема повреде права на личну слободу и сигурност из члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 став 3 Европске конвенције када су у оспореним одлукама дати довољни и јасни разлози за одређивање и продужење притвора, те када се не ради о прекорачењу законом прописаног рока у којем је полицијски орган дужан да осумњиченог спроведе надлежном тужиосу, односно тужиоцемом прекорачењу законског рока за подношење захтјева судији за одређивање притвора.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 3693/09 од 14.9.2010)

Није повријеђено право на слободу и сигурност личности из члана II/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 Европске конвенције, када је суд при одлучивању о продужењу притвора, руководећи се релевантним законским одредбама, цијенио постојање општих и посебних услова за продужење притвора на темељу доказа који су му били предочени и чије постојање није доведено у сумњу или оспорено у моменту доношења одлуке о продужењу притвора.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 3105/09 од 14.9.2010)

Оправданост дужине трајања притвора

Постоји кршење апелантовог права на слободу и сигурност личности из члана III/3.д) Устава Босне и Херцеговине и члана 5 став 3 у вези са ставом 1 тачка ц) Европске конвенције, јер је Кантонални суд доносићи оспорено рјешење пропустио да у законом прописаном року изврши обавезну двомјесечну законску контролу оправданости притвора апеланта, због чега је притвор апеланта у периоду од 14 дана био незаконит.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1518/10 од 13.10.2010)

Члан 6 Европске конвенције

У вези са апелационим наводима који се односе на висину казне због чега је наводно дошло до кршења права на правично суђење, Уставни суд наглашава да се висина казне не може довести у везу нити са једним стандардом, односно дијелом права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 Европске конвенције, те се стога овакви наводи не могу нити испитивати у контексту наведене одредбе Устава Босне и Херцеговине и Европске конвенције.

(Одлука о допустивости, број АП 1283/08 од 14.9.2010)

Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1, 2 и 3 тачка д) Европске конвенције када су судови образложили да су докази против апеланта прикупљени према одредбама ЗКП РС, те када нема ништа што у вези са кориштењем тих доказа доводи у сумњу правичност поступка у цјелини.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1027/08 од 13.10.2010)

Уставни суд сматра да образложења обје оспорене одлуке не остављају утисак било какве произвољности у одлучивању, већ садрже јасне и конзистентне разлоге за закључак да је апелант починио предметно кривично дјело, с тим да је Врховни суд радње апеланта из изреке осуђујућег дијела првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дјело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СФРЈ, образлажући да је тај закон важио у вријеме извршења кривичног дјела а да нови закони нису блажи за апеланта.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1109/08 од 13.10.2010)

Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1 и 2 Европске конвенције када се апелант жали да су судови своје одлуке засновали на индицијама а не на доказима. Наиме, Уставни суд није нашао елементе који би указивали на то да су редовни судови оцијенили доказе очигледно произвољно или да индиције на којима је првостепена пресуда заснована не чине систем индиција који ће у свом

склопу и повезаности искључити сваку другу могућност осим закључка да је апелант починио кривично дјело које му је стаављено на терет.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1282/08 од 27.10.2010)

Уставни суд закључује да нема повреде права на правично суђење из члана II/3.e) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 ст. 1 и 2 Европске конвенције када су судови образложили да су докази против апеланта прикупљени према одредбама релевантних закона о кривичном поступку РС, ФБиХ и Црне Горе, те на основу међународне правне помоћи, те када нема ништа што у вези са кориштењем тих доказа доводи у сумњу правичност поступка у цјелини. Такође, нема повреде права на правично суђење када су судови своје одлуке детаљно и јасно образложили и када је осуђујућа пресуда заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу на којем је првоапеланту и другоапеланту омогућено да равноправно учествују у поступку, односно да изводе своје доказе и испитују доказе супротне стране. Осим тога, нема повреде права на правично суђење када су судови аргументовано образложили зашто су првоапеланта и другоапеланта обавезали на плаћање трошкова поступка и судског паушала, односно зашто је другоапелант обавезан на плаћање награде и трошкова браниоца по службеној дужности, имајући у виду да првоапелант и другоапелант нису понудили никакав аргумент и доказ у корист својих тврдњи да су лошег имовинског стања.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 1153/08 од 27.10.2010)

In dubio pro reo

Према мишљењу Уставног суда, позивање на принцип *in dubio pro reo* може бити доведено у питање уколико изостане цјеловита анализа свих проведених доказа у образложењу судске одлуке која такву евентуалну сумњу отклања. У конкретном случају, Уставни суд сматра да образложење анализе свих проведених доказа не оставља никакву сумњу у закључак суда о кривици апеланта. Стога, Уставни суд сматра да у конкретном случају није повријеђен принцип *in dubio pro reo* из члана 6 став 2 Европске конвенције.

(Одлука о допуштивости, број АП 613/08 од 14.09.2010)

Ne bis in idem

Из наведеног произилази да се нису водила два поступка за један те исти деликт, већ да се у радњама апеланата стичу обиљежја недопуштеног понашања која повлаче одговорност по два основа (прекршајном и кривичном) које су независне једна од друге, због чега су апеланти за прекршај одговарали пред надлежним судом уз примјену Закона о шумама, а за кривично дјело пред надлежним судом уз примјену ЗКП РС и КЗ РС, па слиједи да оспорене пресуде не крше принцип *ne bis in idem*. На основу наведеног, Уставни суд сматра да у вези са наводима апеланата о кршењу права на правично суђење и права да не буде суђен или кажњен два пута по истом предмету нема ништа што указује да апеланти имају “оправдан захтјев“ који покреће питање из Устава Босне и Херцеговине или Европске конвенције које би требало мериторно испитати.

(Одлука о допуштивости, број АП 965/08 од 14.9.2010)

Образложена пресуда

Не постоји повреда права на правично суђење из члана II/3.е) Устава Босне и Херцеговине и члана 6 став 1 Европске конвенције када оспорене пресуде, којима је апелант оглашен кривим за почињено кривично дјело, садрже јасна и прецизна образложења како у погледу утврђених релевантних чињеница тако и оцјене проведених доказа, која не остављају утисак произвољности нити пристрасног поступања надлежних судова и не доводе у питање гаранције у погледу презумпције невиности и с тим у вези принципа *in dubio pro reo*.

(Одлука о допуштивости и меритуму, број АП 1064/08 од 14.9.2010)

Произвољност

У конкретном случају, Уставни суд запажа да је Кантонални суд провео опсежан доказни поступак, да је у том смислу саслушао апеланте, свједоке оптужбе и одбране, те извршио увид у бројну доку-

ментацију у спису. При томе, Уставни суд запажа да је првостепени суд детаљно и јасно образложио зашто је прихватио исказе свједока Н.Д. и Х.Д. које су дали у истражном поступку, односно зашто није прихватио њихове исказе измијењене на главној расправи. Такође, Уставни суд запажа да се првостепена пресуда не темељи искључиво на исказима ова два свједока, већ и на исказима других саслушаних свједока и записницима о препознавању појединих лица и објеката, о чему је првостепени суд дао детаљно образложење. Овакве закључке Кантоналног суда у цијелости је потврдио и Врховни суд, оцијенивши да је првостепени суд правилно утврдио чињенично стање и правилно примијенио материјално право, изузев одлуке о казни, дајући при томе детаљне и јасне разлоге за своје одлучење. При томе, Уставни суд запажа да је Врховни суд јасно образложио зашто се исказ свједока Н.Д., који је дат у истражном поступку, не може сматрати незаконитим доказом, као и да то није једини доказ на којем је заснована првостепена пресуда, о чему је дао врло детаљно образложење које Уставни суд не сматра произвољним. Имајући у виду наведено, Уставни суд сматра да су редовни судови дали јасне и прецизне разлоге за своје ставове у образложењима побијаних пресуда, те да су за сваки доказ који су прихватили, као и онај који нису прихватили, дали логично и увјерљиво образложење, тако да процјена изведених доказа ни у једном дијелу не изгледа произвољна или неприхватљиво само по себи, нити има елемената који би указали да је доказни поступак злоупотријебљен на штету апеланата.

(Одлука о допустивости, број АП 1350/08 од 14.9.2010)

Равноправност странака

Саслушање на главном претресу свједока оптужбе Р.Х., која је раније саслушана у фази истраге, а да апелант о томе није био обавијештен, по мишљењу Уставног суда не покреће питање кршења принципа равноправности страна у поступку и права на одбрану из члана 6 став 1 Европске конвенције, па су апелантови наводи изнесени у овом правцу очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости и меритуму, број АП 613/08 од 14.9.2010)

Уставни суд запажа да у складу са чланом 371 став 1 ранијег Закона о кривичном поступку, Окружни суд није био обавезан позвати

апеланта на сједницу вијећа које је одлучивало о његовој жалби, а председник вијећа није сматрао потребним да позове странке на сједницу. Такође, сједници вијећа није присуствовао ни надлежни јавни тужилац. С обзиром на све наведене околности, а посебно чињеницу да ниједна од странака у поступку није била присутна сједници вијећа Окружног суда, Уставни суд сматра да у конкретном случају није повријеђен принцип равноправности и контрадикторности поступка из члана 6 став 1 Европске конвенције.

(Одлука о допустивости, број АП 622/08 од 14.9.2010)

Члан Европске конвенције

Чињеница да правни лијекови нису резултирали одлукама у корист апеланта, не доводи ни на који начин у питање њихову доступност или ефикасност, нити на било који начин покреће питања по члану 13 Европске конвенције.

(Одлука о допустивости, број АП 1607/08 од 13.10.2010. и одлука о допустивости, број АП 2678/08 од 14.9.2010)

Члан 4 Протокола број 7 уз Европску конвенцију

У погледу навода апеланта који се односе на повреду права из члана 4 став 2 Протокола број 7 Европске конвенције, Уставни суд запажа да се наведеним чланом гарантује да се никоме неће поново судити за исто дјело због којег је већ био правоснажно ослобођен или осуђен, а да став 2 тог члана прописује изузетак од тог правила, према којем је поновно суђење могуће у ситуацијама које су експлицитно наведене у тој одредби. Уставни суд запажа да се у конкретном случају не ради о поновном вођењу кривичног поступка за исто кривично дјело против апеланта, те да нема елемената који *prima facie* указују да је кршење права из члана 4 став 2 Протокола број 7 Европске конвенције могуће. Због тога, Уставни суд сматра да су наводи апеланта о кршењу права из члана 4 став 2 Протокола број 7. Европске конвенције такође очигледно (*prima facie*) неосновани.

(Одлука о допустивости, број АП 1607/08 од 13.10.2010; Одлука о допустивости, број АП 2678/08 од 14.9.2010)